

PAÍS VALENCIÀ ANY 13

Fa unes setmanes un mitjà digital català em va demanar un article sobre la resposta del País Valencià a la *Cadena humana catalana* convocada el passat 11 de setembre al Principat; article que també va ser publicat per EL PUNT digital en la columna *Des de la balconada de Russafa*.

A causa dels comentaris arribats, repetiré algunes afirmacions i completaré la informació en aquest segon i, definitivament, darrer escrit.

En primer lloc i pel que fa als resultats a casa nostra de les eleccions generals, autonòmiques i locals des de la instauració de la Constitució de 1978, anotar que els valencians voten als partits estatals –PSOE i PP– per majoria absoluta i que els partits nacionalistes no hi aconsegueixen prou vots per a obtenir representació parlamentària.

Si una comunitat lingüística es defineix per l'ús de la llengua que li pertoca, en el cas de la nostra podem considerar-la en vies d'extinció, ja que l'ús del valencià ha passat a ser tan minso que la comunicació habitual en tots els àmbits és el castellà. Com a exemple està el fet que en els intercanvis amb l'altre els valencians usen habitualment el castellà. I això després de gairebé trenta anys d'implantació generalitzada del seu aprenentatge a l'escola.

Quant als votants del PP i del PSOE, no tots són “*proespanyolistes*” i/o antinacionalistes: hi ha demarcacions on els seus electors, encara que acostumen parlar en castellà, creuen en una “personalitat valenciana singular”. Encara que les causes són variades i complexes, n'apuntaré un parell: hom vota la persona, no pas el partit i hi ha polítics dels dos partits amb alguna inclinació nacionalista.

Caldria indicar també que un tret que defineix un sector considerable de valencians és la tendència a definir el valencià –natiu i llengua–, el valencianisme, la “valencianitat”, etc. per oposició a català o castellà, catalanisme o castellanisme, catalanitat o espanyolitat... amb oracions enunciatives negatives del tipus “el valencià no és ni català ni castellà” o “els valencians no parlen ni castellà ni català, sinó valencià (sic)”... i així un llarg seguit de definicions... en negatiu. Ara bé, si preguntem als qui es proclamen “valencianistes” quina n’és la caracterització, potser s’atabalen, perquè no estan acostumats a definir-se “en positiu”. Caldria indagar si és també el que passa amb el nacionalisme espanyol...

Passem ara a l’“altre” nacionalisme. Sense entrar-ne en la seua evolució històrica, que enfarfegaria aquest article expressament divulgatiu i que tampoc no n’és l’objectiu, ara mateix podríem parlar de dos sectors.

L’un, que hom té per moderat, reconeix l’existència d’una comunitat lingüística única pel que fa al català –amb varietats dialectals diverses– i d’uns vincles històrics passats comuns, però que defèn una personalitat pròpia, que es vol independent políticament del Principat i integrada en un sistema democràtic que siga respectuós amb la seua idiosincràsia. S’hi podrien incloure partits que abracen al seu si votants que no són específicament i exclusivament nacionalistes, però que en l’actualitat no estan d’acord amb les polítiques ni del PP ni del PSOE.

El segon, amb matisos i gradacions que depenen de l’adscripció ideològica, serien els defensors d’un model polític unificat; és a dir, d’allò que coneixem com a Països Catalans. Són els qui van anar a Vinaròs o al Principat la diada de l’11 de setembre a enllaçar-se amb la

cadena humana catalana. Pel cap alt i d'acord amb informacions periodístiques solvents, uns 3.000.

Davant el procés polític que actualment travessa el Principat de Catalunya, seria interessant que els germans del nord coneguessen amb dades fiables com està el “camp de joc” dels germans del sud, el perquè del silenci majoritari dels valencians davant la ja esmentada cadena humana i els possibles esdeveniments a casa nostra en el futur.

En tot cas, apuntar un afer que continua preocupant-nos a un grapat de valencians: el perill d'una revifalla de brutalitat encara major entre grups anticatalanistes i feixistes del nostre territori; tristament ben coneguda per nosaltres.

Finalment, seria alliçonador saber per què “ací baix” hi ha gent entestada a presentar als catalans un País Valencià que vira cap a la “renacionalització”, la independència i, per tant, la consolidació dels Països Catalans.